Det här verket har digitaliserats vid Göteborgs universitetsbibliotek.
Alla tryckta texter är OCR-tolkade till maskinläsbar text. Det betyder att du kan söka och kopiera texten från dokumentet. Vissa äldre dokument med dåligt tryck kan vara svåra att OCR-tolka korrekt vilket medför att den OCR-tolkade texten kan innehålla fel och därför bör man visuellt jämföra med verkets bilder för att avgöra vad som är riktigt.

This work has been digitised at Gothenburg University Library.
All printed texts have been OCR-processed and converted to machine readable text.
This means that you can search and copy text from the document. Some early printed books are hard to OCR-process correctly and the text may contain errors, so one should always visually compare it with the images to determine what is correct.

GÖTEBORGS UNIVERSITET

MISSIONSFÖRBUNDET

ORGAN FÖR
SVENSKA MISSIONSFÖRBUNDET
Utkommer varje torsdag.

24 april 1919. | Redaktion: Joh. Hellström. Theod. Anderson. | N:r 17. Årg. 37.

FRÄLSNING GENOM DEN UPPSTÅNDNE.

Av *J. E. Jansson.*

Jag är vinträdet, I ären grenarna — mig förutan kunnen I intet göra. Joh. 15: 5.

Den bild, som Herren Jesus i ovanstående ord använder, talar både ljuvligt hugsvalande och heligt uppfordrande. Där påvisas den innerliga förening, som äger rum mellan Jesus och hans lärjungar. Han är vinträdet, de äro grenarna. Däri ligger ett det rikaste och härligaste evangelium. Det säger oss, på vilket sätt och på vilken grund vi äro förenade med Jesus. Och vi förstå av den sköna och uttrycksfulla bilden, att denna förbindelse är den allra högsta och innerligaste, som kan äga rum. Det är ju fråga om ingenting mindre än *livsgemenskap* med Herren Jesus Kristus. Det hade ju varit oändligt stort, om Herren sagt, att den högsta gemenskap, som vi kunde få komma till, hade varit *sällskap* med honom. Men huru stort och skönt detta hade varit, är det icke nog, då det är fråga om vår frälsning. Då behövs ingenting mindre än delaktiggörelse av gudomlig natur. Vi måste *födas av Gud.* Det finnes därjämte ingenting annat, som kan tillfredsställa vår själs djupaste längtan och trånad än Gud. Gud är frälsningens ursprung och källa, och därför frälsar han syndare och försätter dem i rätt och gott förhållande till sig genom Jesus Kristus, att de måtte få frid och salighet. Därför kallas också Kristus medlare mellan Gud och människan (1 Tim. 2: 5.) Kristus är den, genom vilken Gud uppsöker, omvänder, rättfärdiggör och frälsar syndare.

Frälsningens grund är Guds kärlek. Allt vad Gud gör, har således sin grund uteslutande i honom själv. Gud är inte beroende av något annat och sålunda icke heller beroende ifråga om frälsningens grund. På grund av sin egen kärlek har han förutbestämt oss till barnaskap hos sig genom Jesus Kristus. Honom har Gud helgat och sänt i världen för att vara frälsare. Ty så heter det i skriften: Så älskade Gud världen, att han utgav sin enfödde Son, på det att var och en, som tror på honom, icke skall förgås utan hava evigt liv (Joh. 3: 16). Men Herren visar icke blott, vilken och hurudan han är, utan han visar oss även, vilka och hurudana vi äro. Han visar vår beroendeställning i ord sådana som dessa: Mig förutan kunnen I intet göra. Herren låter oss förstå, att vi av oss själva icke kunna bära frukt eller leva heligt och rättfärdigt och likna honom, som är mild och ödmjuk i hjärtat. För detta allt äro vi beroende av honom. Och då det gäller vårt bevarande i denna farliga och ondskefulla värld, kunna vi icke heller hjälpa och bevara oss själva. Att vara beroende av människor kan stundom vara förödmjukande och bittert. Men att vara beroende av Jesus leder till sann ödmjukhet och glädje. Ty han giver rikligen åt alla och *föreviter ingen.* Han ser med välbehag på, att vi ständigt komma inför honom för att göra alla våra begär kunniga. Han manar så bevekande: Förbliven i mig. Och att förbliva i honom är att av allt hjärta hålla sig till honom och att ständigt hava sitt allt i honom. Och såsom grenen icke kan bära frukt av sig själv, med mindre han förbliver i vinträdet, så kunna icke heller vi vara saliga eller öva goda gärningar med mindre vi förbliva i Jesus.

KRISTEN MISSION BLAND HEDNISKA FOLK.

Dess återverkan på den inre missionen.

Av missionsföreståndare *J. Nyrén.*

Kristendomen är liv, förbindelse, rörelse. Den är förbindelse med Gud och rörelse i världen för att knyta förbindelse mellan Gud och människor. Denna den största och mäktigaste av alla rörelser i tiden är vad vi kalla mission, det världsomfattande arbete, som avser människors frälsning för tid och evighet. För så vitt arbetet är begränsat till eget fosterland och dess folk kalla vi det *inre* mission, och då det syftar förnämligast på hednavärlden *yttre* mission.

Den yttre missionen är till sitt väsen och sin innebörd det största och underbaraste av alla verk i världen. Den bär vittnesbörd om hans kärlek, som vill, att alla människor skola varda frälsta och komma till sanningens kunskap, om den tro som ser, att hedningarna ej blott kunna lyftas upp till en högre kultur utan föras fram till livsgemenskap med Gud och bliva nya skapelser i Kristus Jesus. Denna kärlek är mäktig de största offer av personliga krafter och penningemedel, likasom ock denna tro skapar den största hänförelse och kraft, frimodighet och glädje under utförandet av den ädla och välsignelsebringande missionsgärningen. Den innebär lydnad för det stora bud, som Mästaren gav sina lärjungar, då han sade: Gån ut i hela världen och gören alla folk till lärjungar, döpande dem till Faderns, Sonens och den Helige Andes namn och lärande dem hålla allt, det jag befallt eder.

Då det gäller den yttre missionens återverkan på den inre missionen, tänker mången, att det huvudsakligen förnimmes därigenom, att den inre får uppehålla den yttre med både personliga krafter och nödvändiga penningemedel. Den inre missionen är den yttre missionens moder. Och som moder får hon vidkännas ständiga bekymmer och uppoffringar för sin dotter. Livets lag och modersplikten bjuda kärleksfull och tålmodig uthållighet därvid. Något annat än offer och åter offer kan det ej bliva. Det är oss dock anbefallt, och vi känna oss saliga i vår gärning, även om den medför försakelse och lidande. Lönen skall komma på den stora frälsningens dag. De med tårar så, skola då uppskära med jubel. De gå åstad gråtande och bära ädel säd, då skola de komma igen med glädje och bära sina kärvar. Ja, så förlägga vi i regel alla våra förhoppningar med hänsyn till hednamissionen till evighetens dag, som skall uppenbara allt och föra fram skörden av allt det trons och kärlekens säde, som såtts i tidens åker. Ofta få vi ju ock så göra, när det gäller den inre missionen, då så ringa frukt synes efter flitigt arbete och förtröstansfull bön. Ordet skall dock icke komma fåfängt tillbaka utan uträtta det, som är Gud behagligt. Ty likasom regnet och snön icke vända åter till himmelen utan fukta jorden och göra den fruktbärande, så skall ock Herrens ord vara.

Känslan av att den yttre missionen endast kräver, har emellertid understundom framkallat en viss försiktighet och återhållsamhet i förhållande till densamma. Man har ju ock tänkt, att förmågan att offra är begränsad både hos den enskilda troende och hos församlingen. För att modern icke må bli alldeles utblottad på kraft och utarbetad, måste hon vara klok och varsam i sin hänförelse och uppoffring för den kära dottern, annars kunna båda få lida men därav i längden. Och det vore ingen rätt hushållning. Såväl vi predikanter som församlingsmedlemmarna ha erfarit sådana känslor, väl i första hand av självbevarelsedrift vid tanken på vårt eget allra närmast ombetrodda verk i hemförsamlingen, men väl ock av omsorg för hednamissionens lugna och sunda utveckling i framtiden. Här och där har denna åskådning till och med framkallat likgiltighet inför Frälsarens stora missionsbefallning, så att man skänkt hela sitt intresse och all sin kraft åt de närmast liggande uppgifterna. Där så sker, länder det både den inre och den yttre missionen till skada. Man vinner ingalunda något för hemförsamlingen genom att spara och vara försiktig gent emot

missionen i hednavärlden. Följden blir bara den, att missionsintresset förslappas hos både den enskilde och församlingen, offervilligheten, som genom övning stärkes och förkovras, blir förlamad och hela verket lider. Sparas det i dag för den yttre missionen, sparar man nog i morgon för den inre. Giver man rikligen för den yttre, känner man sällheten däri, och hjärtat är vunnet och handen är öppen även för den inre.

I den kristna missionen är det för oss alla nog att veta, att Gud vill det och att evangelium skall bära sin rika frukt i sin tid. Men icke dess mindre är det av betydelse för oss att giva akt på det goda, vi under såningstiden få emottaga. I det följande skola vi söka framhålla några av de välsignelser, som hemförsamlingen får mottaga som en direkt återverkan av dess missionsgärning ute på de vida hednafälten.

Den mäktiga, världsomspännande hednamissionen är *kristendomens oemotsägliga livstecken* i en tid, då man säger, att kristendomen är i nedgående och att den överlevat sig själv. Inre missionsorganisationer, som allenast eller åtminstone huvudsakligast syftat på sitt eget folks frälsning, börja nu med kraft tänka på och planera för att utvidga sitt verk till de mörka trakter av världen, där man ännu icke känner Kristi härliga evangelium eller dess kraft till frälsning. Även statskyrkorna genomleva en underbar väckelse i detta hänseende och begynna utveckla ett allt starkare intresse för hednavärldens evangelisering. Denna företeelse på det andliga området borde säga kristendomens belackare något annat, än att densamma skulle vara i nedgående med sitt inflytande bland mänskligheten. Däri ligger fastmera en antydan om att evangelium redan blivit predikat länge nog till ett vittnesbörd inför folken i de kristna länderna och att tiden är inne, att ljusstaken skall flyttas till ett annat rum. Det kan ligga en dom, en mycket allvarlig sådan dom över oss i kristenheten, då vi se det mäktigt växande intresset för missionen bland icke kristna folk. Kampen mellan ljuset och mörkret, mellan Kristus och Belial har varit mycket hård under det sista århundradet. Att kristendomen därvid ej förmått att genomsyra folken och vinna dem för rättfärdighet och sanning i tros- och samfundslivet får ej läggas henne till last. Människan är en fri varelse, som med konungslig makt väljer mellan det onda och det

Vid missionärerna Karl Gideons och Edit Fors' bröllop i Kina.

goda. Hon har ännu en gång korsfäst Kristus och givit Barabbas lös. Den ödestimma, vår världsdel genomlever, bevisar bäst sanningen härav. Det är mörkrets stund och mörkrets makt. Ur spillrorna och ruinhögarna efter denna hemska brand skall dock den föraktade och förtrampade sanningen uppstå för att fortsätta sitt verk. Den kristna församlingen, själv luttrad genom lidandet, skall aldrig uppgiva sin tro eller lämna sin kallelse att vara världens ljus och jordens salt.

Den svenska nykterhetsrörelsen.

Hundraårsminne.

Den 19 april 1819 var en dag av stor betydelse för Sveriges folk. Då bildades nämligen på Växjö gymnasium den första nykterhetsföreningen i vårt land. Stiftaren av denna förening var den man, som sedermera intog den kanske mest bemärkta platsen i den svenska nykterhetsrörelsens hävder. Denne man var domprosten d:r *P. Wieselgren.*

Från en ringa början — sex personer antecknade sig som medlemmar vid föreningens bildande — har denna rörelse vuxit ut till en omfattning och styrka, som under oavlåtlig och målmedveten kamp emot rusdrycksintressets alla former arbetat sig fram till ett sådant grepp om den svenska folksjälen, att ett allmänt rusdrycksförbud i en icke alltför avlägsen framtid måste bliva en verklighet i landet. Därjämte skall en jämförelse på här berörda område mellan 1819 och 1919 säga oss, att den svenska nykterhetsrörelsen redan på sin frammarsch emot sitt mål — ett allmänt rusdrycksförbud — varit till ovärderlig nytta. Dess första stora seger vanns vid riksdagen 1854—1855, då husbehovsbränningen avskaffades. Och även om just nu rusdrycksintresset hotar att tillintetgöra eller förvanska nykterhetsarbetets vunna segrar och även om den stora frågan ännu måste sägas vara olöst, hava dock nykterhetsfolkets strävanden ju längre ju mer genomsyrat tänkesätt och seder och blivit en kulturfaktor av rang och värde.

Också var det en god grund, som stiftarna lade till denna rörelse. Dessa kommo överens om att under sin samvaro i Växjö varje morgon samlas till bön och uppbyggelse för ståndaktighet i tron. Och utan att betunga någon annans samvete avsade de var för sig allt bruk av sprithaltiga drycker. Nykterhetsrörelsen var alltså vid sin begynnelse på det innerligaste förbunden med djup och allvarlig kristendom, såsom den ock från denna räknade sitt upphov. Nykterhet och gudsfruktan stå tillsammans såsom trädet och frukten. Det hade förvisso varit till båtnad, om sambandet emellan kristendomen och nykterhetsrörelsen bibehållits vid sin ursprungliga styrka. Ty det har icke gagnat folknykterheten och icke stärkt kristendomens ställning i landet, att nykterhetsrörelsens utveckling icke alltid varit densamma som kristendomens. Där nutidens kristna kunna brista i sitt nykterhetsintresse, må de nu vid detta hundraårsminne erinra sig P. Wieselgrens brinnande iver för folknykterheten. Och där våra modärna nykterhetsorganisationer stå i fara att underskatta och förglömma kristendomen och dess betydelse för den allmänna moralen, må dessa sammalunda erinra sig P. Wieselgrens stora fromhet och innerliga gudsfruktan. Den förblivande grunden för vårt folks nykterhet är en sann och levande kristendom. Och såsom nykterhet måste följa med kristendomen, så skall också särskilt i våra dagar en kristendom utan ett verksamt intresse för folknykterheten bliva främmande för stora lager av vårt folk.

Begåendet av detta hundraårsminne skall emellertid förvisso verka till fromma för såväl levande kristendom som för nykterheten i vårt land. Och för nåendet av nykterhetsrörelsens ädla mål må man av hjärtat önska all framgång åt dess strävanden.

Om något må anses ingivet av mörkrets furste, så är det utan tvivel det, att av den säd, som jorden genom Guds välsignelse bär till människors näring, bereda den farliga dryck, vars även måttliga bruk är till sin verkan så tvetydig men vars missbruk gör mera ont än de största landsplågor och icke blott banar väg till helvetet utan upplyfter det på jorden.

FRÅN INRE MISSIONENS FÄLT.

Från längst i norr.

Till Norrland, framtidslandet med de stora vidderna och möjligheterna, gick min 100-milafärd för att deltaga i Svenska Missionsförbundets kvartalsmöte i Skellefteå den 30 och 31 mars. Församlingen i Skellefteå räknar endast omkring 30 medlemmar. Mötet samlade dock fullt hus i den lilla vackra missionskyrkan, och en god och kraftfull ande vilade över sammankomsterna. Aftonmötena, som började kl. 8, fortgingo till sent på kvällen, och dock voro alla deltagarna kvar. Under evangelisten Alex Olssons ledning omväxlade dessa eftermöten med korta anföranden, sång och bön. Ett 10-tal syntes varje afton söka frälsning och frid vid korsets fot. Det var suckan och tårar, glädje och fröjd om vartannat. Mötena fortgå alltjämt under rik välsignelse från Gud.

Men den lilla församlingen befinner sig i fullständigt ekonomiskt nödläge. Den tryckes av en skuldbörda av 29,000 kronor, och i församlingen finnes ingen med nämnvärd ekonomisk bärkraft. Distriktsföreståndare K. A. Ekman och församlingens ordförande, bokhandlanden J. Gustafsson, bära ansvaret för det hela. Och jag ser ingen möjlighet för att församlingen skall kunna taga sig igenom detta svåra pass, om den icke får hjälp från annat håll. Och för vår verksamhet i hela övre Norrland vore det ytterst bedrövligt, om denna vår position skulle uppgivas. Min innerliga bön till bättre lottade församlingar och enskilda kristna bröder och systrar är därför den: *Kommen och hjälpen den nödställda församlingen i Skellefteå!* I kunnen icke bättre använda en gåva för missionens heliga sak. *Räck dem din hand till undsättning!* Deras farkost går annars i kvav. Att Guds behag och välsignelse vilar över deras arbete, det såg jag under mitt besök där. Låt oss giva 100 kronor var, så många som kunna. Jag skall börja. Några, kanske många, välsituerade bröder kunna giva mer, andra åter mindre. Den minsta lilla gåva mottages med tacksamhet och skall bliva noggrant redovisad. Medlen kunna insändas till undertecknad, Svenska Missionsförbundets exp., Barnhusgatan 10, *Stockholm*. Snar hjälp är här dubbel hjälp. Låt oss gemensamt försöka att före den 1 juni och vår generalkonferens avlyfta den tunga bördan från församlingen i Skellefteå. Sänd din gåva, stor eller liten, och saken är klar.

I Älvsby, Piteå, Luleå och Boden hade jag glädjen finna livskraftiga och målmedvetna församlingar. De äro visserligen ej så stora men arbeta med glädje och tillförsikt. Gud välsigne våra norrländska bygder och låte dem bliva framtidslandet i sanning, när det gäller andlig verksamhet!

Vårt soldathem i Boden står nu färdigt och väntar på sin föreståndare, pastor Hjerpe, som anländer under denna månad, och på sin invigning den 25 maj. Detta hem skall förvisso bliva till stor välsignelse för de stora truppförband, som här äro förlagda.

Glöm ej Skellefteå!

J. Nyrén.

Predikantkåren.

K. E. Fransson, Missionsskolan, har antagit plats som predikant och föreståndare i W. Emterviks Friförsamling med tillträde efter avslutade studier.

E. Nilsson, som tillfälligtvis verkat i Blekinge Missionssällskap, tillträder ordinarie predikantbefattning i samma sällskap den 1 maj.

A. Kernel, Skog, har antagit plats som predikant i Jönköpings Ansgariiförening med tillträde den 1 okt.

A. Thorn, studerande vid Missionsskolan, har antagit plats i Tjörns Missionsförening med tillträde efter avslutade studier.

L. M. Ödkvist, Lidköping, har antagit plats i Västergötlands Missionsförening.

M. Gid. Fridén, Indal, frånträder i dagarna sin plats i Indals Friförsamling.

H. Zetterlund, studerande vid Missionsskolan, har kallats till Remmene—Brottensby—Eggvene och Fölene församlingar med tillträde efter avslutade studier.

Högtid vid Missionsskolan.

Lördagen den 5 d:s voro lärare och elever från Baptistsamfundets, Metodistkyrkans och Missionsförbundets predikantskolor samlade å Missionsskolan. Den angenäma festen omväxlade med tal av flere såväl lärare som elever, sång och musik samt intagande av supé. Fes-

ten bar i sin helhet vittne om den ande av enhet och broderligt sinne, som ju längre ju mer gör sig gällande hos den fria andliga missionens folk i vårt land. Och då våra predikantskolor äro utbildningsanstalter för de män, som stå i ledningen av missionsarbetet, förstår man lätt den stora betydelsen av det inbördes närmandet och samförståndet mellan dessa skolor. Festen på Missionsskolan var sålunda icke minst av detta skäl av stort värde.

Kvartalsmöte i Skellefteå.

Den 29—30 mars höll Svenska Missionsförbundet kvartalsmöte i missionskyrkan i Skellefteå. Mötet inleddes av distr.-förest. K. A. Ekman, som formade sitt tal till tacksägelse till Gud för alla hans välgärningar. Vid det välsignelserika och talrikt besökta mötet höllos andekraftiga predikningar av missionsföreståndare J. Nyrén, distr.-förest. E. Friman, missionär M. Westling, predikanten C. Almlöf, evangelisten Alex Olsson och predikanten A. E. Holmlund.

För mötet i övrigt hänvisas till missionsföreståndare J. Nyréns artikel här ovan.

Lerbo Missionsförening i Södermanland firade årshögtid söndagen den 20 mars. Den lilla församlingen, som har sin samlingssal i en fru E. Jonsson, Bergbacka, tillhörig lägenhet, hade då glädjen att hälsa fyra trossyskon välkomna i sin gemenskap. Dess predikoverksamhet ombesörjes med reguljära turer av pred. And. Johansson i Valla samt av tillfälliga predikanter. Den söndagsskolverksamhet, som församlingen bedriver, synes äga många vänner och är mycket löftesrik. Årets inkomster hade uppgått till kr. 401: 64. En byggnadsfond är upprättad, och hoppas församlingen att i en icke alltför avlägsen framtid erhålla eget hus. Ordförande är hemmansäg. A Wilhelmsson.

Wärmdö Skärgårds Missionsförening har under denna vinter blivit rikt välsignad av Gud. En stor andlig livaktighet har försports, och många hava förts till tro på Kristus. Församlingen, som räknat 41 medlemmar, fick vid sitt nyligen hållna årsmöte intaga många nya medlemmar. Årets inkomster belöpte sig till kr. 1,400: —.

Als missionsförening höll tacksägelse- och församlingsfäst söndagen den 6 april med anledning av att samtliga skulder å såväl missionshuset som predikantbostaden och det nya uthusbygget nu voro betalda.

Borlänge. Nyligen beviljades 41 personer inträde i församlingen. En stor del av dessa äro en frukt av de Andens pingstvindar, som susat fram över bygden under senare tid. Av Herren är det skett och honom tillkommer äran.

Wästerbottens Ansgariförening höll sitt 30-årsmöte i Hörnsjö missionshus den 5—6 april. Femton församlingar voro representerade genom 18 ombud. 20 församlingar äro för närvarande anslutna. Föreningen har fyra ordinarie predikanter. Dess räkenskaper för 1918 balanserade på kr. 7,938: 83 med en behållning till 1919 på kr. 319: 26.

Styrelsen, som erhöll full och tacksam ansvarsfrihet och som omvaldes i sin helhet, består av följande personer: Distriktsförest. K. A. Ekman, ordf., fotografen I. A. Harnesk, Umeå, vice d:o, predikanten Edv. Bäckman, Gräsmyr, kassör, nämndeman J. A. Hörnström, Hörnsjö,, sekret., samt hemmansägarna O. Bäckman, Holmsbacka, och Nils Nilsson, Windeln.

Konferensen beslöt att fortfarande hålla fyra ordinarie predikanter samt för övrigt uppdraga åt styrelsen att efter möjligheter kalla och anställa flera predikanter, ty behoven öka år från år!

Därför beslöts ock att genom distriktsrådet begära av Sv. Missionsförbundet samma anslag som förra året.

Till ombud vid Generalkonferensen valdes pred. E. O. Asplund, Wännäs.

Till distriktsråd för 3-årsperioden beslöts föreslå omval av predikanterna H. Almlund, Umeå, och Edv. Bäckman, Gräsmyr, med jägmäst. D. Grufman, Hällnäs, som suppleant. Den tredje ordinarie är föreslagen av norra Ångermanlands Ansgariiförening, nämligen banmästaren J. F. Andersson, Björna, med grosshandl. Arnkvist, Örnsköldsvik, som suppleant.

Nästa årsmöte skall förläggas antingen till Wännäs eller Windeln. Kvartalsmöten skola hållas i Hummelholm, Bastuträsk, Åmsele och Granö. Ett missionsmöte skall hållas som vanligt på sommaren vid Jörns station.

Konferensen var präglad av frid och endräkt. Hörnsjö brödraförening bjöd alla ombuden på kaffe och bröd.

På söndag hölls offentligt missionsmöte med fullsatt hus. Predikan hölls av And. Bergfors, Edv. Bäckman och K. A. Ekman.

Avskedsfäst för reseombudet Knut Hjerpe med fru hölls i Vasakyrkan, Örebro, söndagen den 6 dennes.

Länsföreningens ordf., distriktsf. E. Nilsson, och ungdomsförbundets vice ordf., pastor Ad. Olofsson, framburo de båda föreningarnas tack till Hjerpe för det goda och trogna arbete, som han utfört inom Örebro län under de fem år, som han verkat där och överlämnade till honom från de båda föreningarna penningegåvor.

Tal höllos dessutom av direktör P. Eriksson, soldathemsföreståndare K. A. Öberg, K. Isaksson och pastor J. A. Forslund från Söderhamn, vilka uttalade sitt personliga tack till Hjerpe och tillönskade honom Guds välsignelse i arbetet på hans nya arbetsfält i Boden, dit han reser nästa vecka.

Till sist frambar Hjerpe sitt tack till missionsvännerna inom Örebro län för den kärlek och vänlighet, han fått röna under de år, som han fått verka här och uttalade önskan att få vara innesluten i de troendes förböner.

Mycket folk var samlat och stämningen var god.

De troende lärarna och söndagsskolan.

Söndagsskolan kräver i våra dagar, att alla krafter, som kunna nyttjas i dess tjänst, bli tagna i bruk. Ännu är det här stora områden, som ligga och vänta på arbetaren, och ännu är det nödvändigt att bedja skördens Herre sända arbetare i skörden. Att man då ser efter lärarna och lärarinnorna vid våra folk- och småskolor och övriga bildningsanstalter är helt naturligt. De ha ju goda förutsättningar för att bli till nytta på detta område, men trots dessa deras förutsättningar är det i många fall olämpligt att begära av dem, att de skola bli klasslärare. Man resonerar så här: »De äro lärare, för dem är det väl ingen konst att vara lärare.» Visserligen. Men man får inte glömma, att den, som under sex dagar undervisat i sin skola, kan behöva vila för att med framgång kunna fortsätta skolarbetet. Vilan behöver ju inte vara sysslolöshet. Ombyte av sysselsättning eller undervisning inom andra ämnen eller på ett annat plan är också vila.

Den synpunkten skola vi ha i minne, då vi söka att få våra lärare med i söndagsskolan.

En lämplig uppgift för dem är att vara *söndagsskolföreståndare*. Här är mycket att göra. I främsta rummet då ledandet av söndagsskolstunderna, däri inbegripet genomgång av minnesverser och återblick på texten. Han kan även vara behjälplig att upprätthålla god ordning inom söndagsskolan. Hans närvaro i närheten av en »bråkig» klass är vanligen tillräcklig för att lugna barnen. Särskilt nybörjare bland söndagsskollärarna äro i behov av denna hjälp.

Till god ordning i en söndagsskola hör, att barnen äro ordnade i åldersklasser. Föreståndaren bör lämpligen sköta om placerandet av nykomlingar. Och den, som i vardagsskolan är van vid att åldersprincipen tillämpas vid klassindelningen, skall helt säkert tillse, att principen här ej blott finns på papperet.

Vid textutredningen bör en sådan föreståndare ha stora förutsättningar att bli till hjälp.

En annan uppgift av stor betydelse är hållandet av söndagsskolkurser. Sådana kunna organiseras olika beroende på förhållandena. Antingen kunna några dar helt eller delvis anslås därtill eller också kan man ta någon kväll i veckan under en längre tid. Där predikant finnes, kan han ju handha bibelstudiet, under det läraren handhar den pedagogiska undervisningen. I en av våra större städer har man använt denna metod.

Så kunna lärarna stå till tjänst med att hålla föredrag i söndagsskolfrågor vid lärareméten och vid övriga lämpliga tillfällen. I ledningen av söndagsskollärareföreningar ha de även en uppgift.

Må vi då ta våra bröder och systrar i anspråk för dessa stora uppgifter!

Gustav Vallinder.

Sörjande föräldrar.

Sörjande föräldrar hava alltid funnits. Orsakerna till sorgen ha varit många. Under de sist gångna åren har jorden burit flera sörjande föräldrar än någonsin förr. Kriget, hungersnöden och farsoterna hava ryckt många barn från älskande föräldrar. Vem kan tala om deras nöd och mäta deras tårar? Endast Gud, som ser och känner allt.

Många föräldrar ha förlorat sina barn i sällskapen och i folkvimlet. Jesu föräldrar sökte sin son sörjande i tre dagar. O, vilka dagar! Allt annat var nu av ingen betydelse. Många föräldrar hava sökt sina förlorade barn och funnit dem på dryckesgillet, bordellen, i spelhålor och andra syndens nästen. Dessa föräldrar ha sökt sina barn sörjande och med sorg återfunnit dem.

Jesu föräldrar voro lyckliga nog att finna Jesus i Herrens tempel, där han var upptagen med det, som hörde Gud till.

Lyckliga de föräldrar, som finna sina barn i Herrens hus, och lyckliga de barn, vars högsta intresse är i det, som hörer Gud och hans rike till. Mången moder har med Maria frågat sitt barn: »Varför gjorde du oss detta?» Men icke alla mödrar ha fått ett så tröstrikt svar, som Jesus gav: »Veten I icke, att i de stycken, som höra min fader till, bör jag vara.» De barn, för vilka Gud är högst, stå i rätt förhållande både till Gud och föräldrar.

J. O. Häggström.

En god början.

Det har länge varit ett önskemål att mera än hittills ekonomiskt kunna bistäcka eleverna vid Missionsskolan. Som bekant har det också lyckats att bland annat upprätta för ändamålet en stipendiefond, som nu stigit till över 100,000 kr. Räntan av denna fond — kr. 2,130 — har nu utdelats till 15 elever.

Från Redaktion och Expedition.

En löftesrik missionsgren. || Vi taga för givet, att våra läsare uppmärksammat de i ett par föregående nummer införda artiklarna av missionssekreterare Axel Andersson rörande det kristliga arbetet bland den studerande ungdomen. Också är denna missionsgren av så utomordentlig vikt, att den icke blott påkallar vederbörande föräldrars utan även hela den kristna allmänhetens varmaste intresse.

Ansökning om inträde vid Missionsskolan. || Icke mindre än ett 60-tal unge män hava redan begärt prospekt och övriga upplysningar för inträde i Missionsskolan vid nästa läsår. Även om icke alla dessa komma att inlämna formlig ansökan om inträde vid skolan till hösten, blir dock att döma härav den nya årsklassen mer än fulltalig. Då behovet av evangelii arbetare är stort både i hemlandet och hednavärlden, är också detta förhållande ägnat att fylla oss med glädje och tacksamhet.

Nya arbetare. || På grund av det stora behovet av predikanter komma åtskilliga elever även från de nedre klasserna vid Missionsskolan att vid detta läsårs slut antaga predikantplatser i olika delar av landet.

En upplysning. || Då man här och där i landet på grund troligen av ett d:r G. Palmers resebrev i någon tidning fått den uppfattning, att icke mindre än *tre* av våra missionärer i Kongo dött under den senaste tiden, vilja vi meddela att så *icke* är fallet. Givetvis skulle vi också i denna tidning i så fall hava infört meddelande därom. Den under senaste tiden bortgångne är *Jakob Sjöåker,* som avled den 27 sistl. november.

Annonsera! || Länsföreningarnas och församlingarnas mötesannonser införas i denna tidning.

Alliansmöten. || Sedan rätt lång tid tillbaka hava nu och då alliansmöten anordnats av de olika kristna grupperna. Glädjande nog hava under senaste tiden dessa möten blivit mycket allmänna. Och då man ställer dem tillsammans med de enhetssträvanden, som ju längre ju mera göra sig gällande hos de troende grupperna, skall man finna dem vara en av de vägar, på vilka en närmare sammanslutning lämpligast kan förberedas och formeras. Såväl det kristna troslivet självt som tidens stora krav påkalla också de troendes eniga samling omkring deras gemensamma Herre och Frälsare.

Allmänna missionsnotiser.

England. || Wesleyanska missionssällskapet hade 1918 en inkomst på 203,003 pund, eller över 3,600,000 kronor.

Evan Roberts, || den bekante väckelsepredikanten, som var redskapet i Guds hand till den stora väckelsen i Wales för flera år sedan, då 75,000 själar sägas hava kommit till tron, är nu återställd efter sin mångåriga sjukdom.

Avliden missionsbiskop. || En av den norska kyrkans mest nitiske arbetare på hednamissionens område, biskop N. Astrup, har avlidit i Zululandet. Han var född 1848. Det var för att fortsätta den bekante missionär Schreuders arbete bland zulukaffrerna Astrup nedlade sitt ämbete i hemlandet — han var präst i Norddalen — och reste ut till Sydafrika. Med nit och kraft har han utfört sin missionsgärning och varit till stor välsignelse.

Stat och kyrka || skola i Tyskland skiljas. Religionsundervisningen i skolorna skall ock bliva frivillig.

Frälsningsarméns årskongress || hålles i Stockholm den 4—10 juli. Ledare av densamma väntas bli general Booth.

Tillbedjan.

Då jag frestas att dig glömma,
Gjut din eld uti min själ,
Av din kärlek varma, ömma,
Låt mitt hjärta ock få del!

Låt mig med min nöd och smärta
Till din tröstekälla gå,
Giv mig du ett ödmjukt hjärta,
Att din frid ock jag må få!

Lär mig trösta dem som gråta,
Lär mig le med dem som le,
Lär mig älska och förlåta,
Sprida din välsignelse!

Olga.

FRÅN YTTRE MISSIONENS FÄLT.

Kina.

Från Kina till fosterjorden.

Reseskildring av missionär *K. A. Fernström.*

Som förut i denna tidning meddelats måste missionär Fernström, som var på resa till Sverige, återvända i Omsk tillbaka till Kina. Det är från dessa resor, han här lämnar följande intressanta skildring. Brevet som är daterat den 20 jan. 1919, lyder:

Överskriften är ej riktig, ty till fosterjorden kommo vi ej denna gång. Vi hamnade i stället i Sibirien, och efter ungefär sex månaders vistelse där hade vi att återvända till Kina. Under nästan hela denna tid voro vi helt och hållet avstängda från den övriga världen, vadan vi ej kunde sända några meddelanden hem. Ej heller fingo vi några meddelanden från den övriga världen utom Sibirien.

Vår plan var ju ursprungligen att fara över Amerika hem, men i Japan kastade vi om och beslöto oss för att fara över Sibirien. Orsakerna därtill voro flera. Jag hade hoppats att få besöka min broder i Amerika. Vi hade ej träffats på omkring 40 år. Emellertid fingo vi meddelanden, innan vi reste, om att han avlidit, och därmed var dragningen till Amerika slut.

Både på konsulatet i Shanghai och på ministeriet i Tokio uttalade de sin undran över, att vi ej foro över Sibirien, som ju var en både billigare och till tiden kortare väg. Nu stod ock ett helt sällskap av svenskar, däribland ministern i Tokio och konsuln i Yokohama, färdigt att fara denna väg. De hade hyrt en hel vagn för egen del. En annan vagn med svenskar skulle ock gå från Harbing över Sibirien. Toge vi den vägen, skulle vi vara i Stockholm ungefär lika fort som eljest i San Francisko. Det var ju lockande, helst som resan ock skulle bli betydligt billigare. När så amerikanska konsuln ej ville visera våra pass, var vårt beslut snart fattat. Våra biljetter till San Fransisko fingo vi återlämna och fingo betalningen tilbaka. På den internationella resebyrån i Yokohama köpte vi biljetter till Vladivostok. Där meddelade de ock, att inga hinder för resan över Sibirien funnos, fastän endast posttåg gingo till Petrograd. Resan till Vladivostok gick över Churuga. Detta är en äkta japanesisk stad. Man ser ingenting där, som påminner om västerländskt inflytande, utom det lilla hotellet. Här blevo vi i tillfälle att se, huru hedendomens vidskepelse ännu praktiseras i Japan, där eljest upplysningen nu står ganska högt. I intet annat land utom de engelsktalande länderna torde engelska språket vara talat av så många som i Japan. Det var därför ingen svårighet att taga sig fram där, då man kunde engelska. Och japanerna äro både vänliga och artiga och alltid villiga att stå en främling till tjänst. De stå i detta avseende långt framom sina kusiner, kineserna. Vi stodo en dag i Yokohama och väntade på en spårvagn, som skulle gå till Bluff, där vi bodde, men någon sådan syntes aldrig komma. Omsider kom en liten fin japanesiska fram och frågade helt blygt, vart vi ämnade oss. Vi sade henne det, och hon gav oss snart anvisning på en vagn, som skulle föra oss dit. I Tokio följde ett par studenter oss en ganska lång väg för att visa oss till järnvägsstationen. Överallt mötes man av japanerna med samma välvilja och tjänstaktighet. Men de äro ock barnsligt förtjusta över att bli omtyckta. En mycket berest herre, som även besökt Sverige, blev så innerligt förtjust, då jag uttalade mig berömmande om hans land och folk, att han knappast kunde finna ord nog för sin glädje, och i sin förtjusning bjöd han mig till restaurationsvagnen på ett fint té.

Men vi gå åter till Churuga. På en öppen plats i en park sågo vi en jordfästningsakt, som var mycket högtidlig. Kistan, som mest liknade en på ända ställd tunna, stod i ett litet snidat trähus, ställt på en plattform. I detta hus bars den sedan till graven. Rätt framför båren sutto tre präster i lysande dräkter. På båda sidor sutto präster av lägre rang, och bakom dem stodo anförvanter och andra deltagande. Kvinnorna stodo bakom de högre prästerna. Först gick den ena efter den andra av anförvanterna och sade några ord framför båren, sedan de lägre prästerna och till sist de tre förnämsta. Alla vände sig först mot de tre och bugade sig djupt, varefter de läste sitt lilla tal. Kvinnorna deltogo genom att då och då slå på träpinnar. När denna akt var över, fingo vi se ett vidunderligt huvud med ett fruktansvärt stort gap svänga av och an i närheten av ett litet hus. Det var en liten grupp av buddistpräster, som här höllo på med andebesvärjelse. De hade en stor drake målad på tyg utom det förskräckliga

huvudet, som väl var av trä. En av prästerna hade drakens överkropp över sig och hade kört in händerna i huvudet, vilket han svängde upp och ned under det han öppnade och slöt det hiskliga gapet. Ibland höll han huvudet med blott en hand och gjorde med ett svärd, som han höll i andra handen, en mängd fantastiska hugg och svängningar. Den långa drakkroppen bars efter honom av ett par andra präster. Om denna tillställning hade något att göra med begravningsakten, vet jag ej. Dock tror jag det ej, ty de gingo sedan ut på gatan och från hus till hus. Vid en del hus stannade de mycket länge, troligen emedan de fått bättre betalt där.

Husen äro små och enkla i Churuga, men det ser rent och snyggt ut. I de japanska städerna hålles allmän rengöring då och då. Då vi första gången besökte Tokio, hade de rengöring i husen på den förnämsta gatan. Alla golvmattor och möbler voro utförda på gatan, och det sopades och piskades, så att dammet stod högt över taken.

Innan vi lämna Japan, vill jag nämna, att vi i Tokio besökte ett par svenska missionärsfamiljer, nämligen missionär Andersson, tillhörande Alliansmissionen, och Wibergs, tillhörande Frälsningsarmén. Båda voro glada över rika tillfällen att förkunna evangelium var och en på sitt område. Andersson hade börjat med tältmöten och hade mycket folk vid dessa möten. Wiberg är föreståndare för en kadettskola och talade väl om de unga kadetternas nit för Herren. En intelligent japanes sade mig, att kristendomen nu mera kunde anses som den andra i ordningen bland religionerna i Japan. Jag sade honom, att jag knappast trodde att så var fallet. Men han försäkrade, att det var så. Själv var han shintoist. I motsats härtill försäkrade mig en av herrarna vid vår legation i Tokio, att den kristna missionen hade ingen framgång varken i Japan eller i Kina. Så olika ser och dömer man. Men vad veta dessa legationsherrar i allmänhet om missionen hemma eller i hednavärlden? De ha levat i sitt hemland kanske tills de blivit 30 år men veta dock intet om den friakristliga verksamheten. Men hava de varit i Japan eller Kina ett par år, känna de väl till och kunna bedöma missionsarbetet där, fast de aldrig besökt en missionskyrka.

Från Churuga reste vi med en rysk båt, vars namn jag glömt, men som var den smutsigaste av alla båtar jag sett. Kaptenen och hela besättningen utom styrman voro, sades det, bolsjeviker. Båten kallades »den lilla republiken», emedan den följde sina egna lagar, sade mig en estländare, som var med bland passagerarna. Kosten var den sämsta, man kunde tänka sig. Och vi tröstades med att det skulle bli värre, ju längre vi kommo på ryskt område. Den första anblicken av Vladivostok sade oss detsamma. På kajen stodo en hel del folk, de fiesta riktiga trashankar i gamla utslitna uniformskläder. Jag skyndade i land där och till internationella resebyrån. Här fick jag samma upplysningar som i Yokohama angående tågen till Petrograd. Dessutom fick jag veta, att vagnen med det svenska sällskapet gått två dagar förut. Jag växlade så mycket, som jag trodde mig behöva av mina dollar till rubel, och fick 7 rubel på varje dollar. Jag hade mellan tre à fyra tusen rubel på fickan, då jag gick från kontoret och tyckte, att jag gjort en bra affär. Våra biljetter till Petrograd skulle gå till omkring 1,400 rubel endast. Jag började dock snart ana, att penningarna skulle komma att få en stor åtgång till bärare och dylikt. Så t. ex. vägrade stationskarlen, som skulle väga vårt resgods, att röra vid det, förrän han fått 10 rubel. Och bärarna voro lika orimliga. I motsats mot Japan syntes här ingen heller begripa mera än sitt modersmål. Men här funnos kineser, som kunde ryska, och de fingo tjäna oss ibland. Vi landstego vid 10-tiden, och vid 12-tiden voro vi på tåget för att fara vidare. Det såg mörkt ut först. Vi blevo instuvade i en överfull vagn, men så kom konduktören underfund med, att vi skulle ha sovplats, och vi blevo då förda till en kupé för fyra. Vår kamrat var en sjuk kines. Av allt att döma hade han influensa. Det var ej så trevligt, men det var ju bättre, än vad vi hade det förut i trängseln.

Men brevet är nu långt och jag får gömma resten av våra äventyr till följande brev.

Min bön.

Lyft min själ från världens villa
Till din klarhet, Herre kär,
Eljest, Herre, går mig illa,
Om ej du mig hemåt bär!

Gör mig fri från Satans snaror,
Lossa varje syndens band,
Hjälp mig uti alla faror,
Led mig med din starka hand!

Olga.

På missionsresa i Kina.

Av fru *Eva Sköld.*

Kära missionsvänner! Frid!

Vi hade länge önskat att få besöka ett par av våra utstationer men blivit förhindrade. Den 22 nov. var vädret härligt. Nu ville vi passa tillfället. Matsäck iordningställdes, våra sängkläder hopbuntades och så efter avsked från våra kära på stationen begåvo vi oss i väg till flodstranden. Vi hade svag motvind, men strömmen var *med,* till god hjälp för våra roddare. Efter en stund fick båtsmannen se en fisk vid vattenytan. Hastigt vände han båten, fick fatt i en glest flätad bambukorg och fångade därmed fisken. Det hela tog mindre tid, än jag behövt att skriva därom. Men det gäller att passa på tillfället. Så är det ock i fråga om människofiske. Gud hjälpe oss att alltid med alla till buds stående medel söka vinna själar för himmelriket! Vårt första mål, Yanglo, hunno vi litet före kvällen. Vi överraskade våra vänner, vilka dock mottogo oss med glädje. Strax därefter kom föreståndaren för poliskåren jämte några andra av samhällets främsta män för att hälsa på min man. Dessa stannade sedan på mötet, som var väl besökt och präglades av stor vördnad och uppmärksamhet. Det är verkligen en i ögonen fallande förändring, som försiggått på denna plats. Evangelii utsäde har burit frukt icke blott i ett bättre uppförande mot evangelii vittnen utan även däri, att några under året blivit intagna i församlingen. Bland dessa är en lärare, som har privatskola med omkring 40 elever, vilka han regelbundet tar med till söndagsmötena, samt postmästaren.

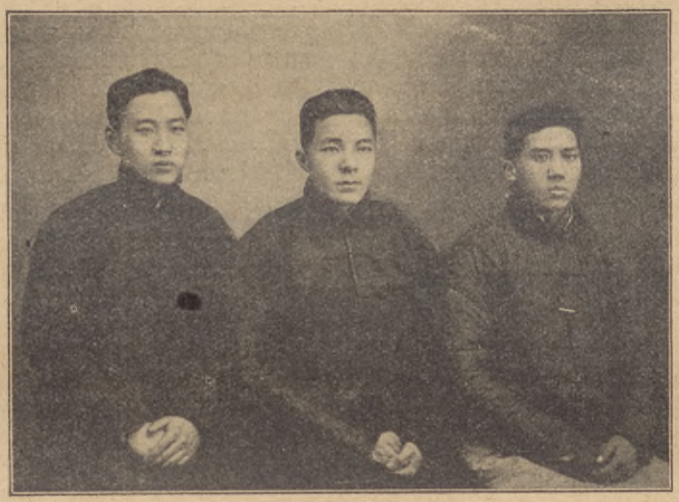

Evangelister vid Wuchang, Kina.

Den 23 hade vi möte för kvinnor. Det var intressant bland dem men tydligt märktes, att de voro i behov av mera undervisning. Evangelistens fru är mycket ung och har dessutom sitt hem och sin lille gosse att sköta, så hon kan nog inte ge mycken hjälp åt kvinnorna. På kvällen hade vi bibelläsning gemensamt för män och kvinnor. Följande morgon foro vi på en liten ångbåt till Ko-tien och kommo i god tid till middagsmötet, vilket var rätt fåtaligt besökt. De kristna här äro blott några stycken, ehuru arbetet pågått omkring åtta år. Ko-tien är en plats med stolt befolkning. Flera av Kinas framstående män ha härstammat därifrån. Man satte sig i sinnet på att i detta anrika samhälle skulle inga utlänningar få komma in, och därför var det nog bäst att inte heller mottaga någon, som stod i förbindelse med dem. Vår broder Koh, som var helt ung, när han först kom dit ned, hade stora svårigheter, men Herren har hjälpt och välsignat verket, så att det gått framåt. Så snart det blev möjligt, fick hans familj även flytta dit ned. Nu sades det om både Koh och hans fru, att de äro så gästvänliga, att de vunnit allmänt förtroende. Vad som till stor del bidragit därtill borde vara, att han ganska snart började hjälpa sådana, som voro behäftade med sårnader och varjehanda sjukdomar. Nu anses han som en god läkare. Han håller själv all medicin och tar ytterst litet betalt. — Vi uppmanade honom att höja avgifterna något, så att han kunde bli i stånd att hålla en tjänare, ty både han och hans hustru sågo mycket slitna ut. — Men han passar ock tillfället att visa till Jesus, den store läkaren. Han kände det särdeles skönt att kunna göra det, i fall där sjukdomen syntes obotlig. Den aktning, han vunnit, visade sig särdeles på kvällsmötena, då mycket folk samlades och stor stillhet rådde, så väl när broder Koh som när min man talade. På dagarna hade vi kvinnomöten. Sista dagen voro åhörarna flera än förut, och önskan uttrycktes, att vi skulle stanna längre. Ack, att tid och krafter medgåve att kunna vara ute mera bland folket! Men huru är det möjligt under närvarande förhållanden? Arbetet vid huvudstationen och närmaste samlingslokaler kan ej heller få lämnas. *När komma flera arbetare? När?*

Aronska välsignelsen.

Gång efter annan har framhållits det oformliga däruti, att välsignelsen avslutas med formeln: I Guds Faderns, Sonens och den Helige Andes namn. Därvid är det emellertid viktigt att för sig klargöra såväl innebörden av välsignelsen och avslutningsformeln som sambandet mellan dem båda.

Givetvis får välsignelsen karaktären av bön med denna formulering: *Herre, välsigna oss och bevara oss! Herre, låt ditt ansikte lysa över oss och var oss nådig! Herre, vänd ditt ansikte till oss och giv oss frid!* Att efter detta — och särskilt om det sker utan interpunktionens markering och såsom i en enda sats — tillägga: I Guds, Faderns, Sonens och den Helige Andes namn, är att göra sig skyldig till påpekade oformlighet.

Denna ofta använda form är dock oriktig, är åtminstone icke den bibliska. Den bibliska formen framställer icke välsignelsen som en bön till Gud utan som ett uttalande å Herrens vägnar av välsignelsen. Det är egentligen *icke Herren utan prästerna, som sålunda välsigna menigheten.*

Ty så heter det i 4 Mos. 6: 23—26: Tala till Aron och hans söner och säg: När *I välsignen* Israels barn, skolen I säga så till dem: *Herren välsigne dig och bevare dig. Herren låte sitt ansikte lysa över dig och vare dig nådig. Herren vände sitt ansikte till dig och give dig frid.* De här använda formerna: Välsig*ne,* bev*are,* l*åte* lysa, v*ände* och g*ive*, har man givit imperativens form: Välsig*na,* bev*ara, låt* lysa, *vänd* och *giv,* och den bestämda formen »*Herren*» i den aronska välsignelsen har man likaså givit tilltalsformen »*Herre*». Detta betyder som synes en förvandling av välsignelsens karaktär, som skall vara ett välsignande av prästen eller den person, som uttalar orden, men som gjorts till en bön till Gud.

Då således den bibliska formen av välsignelsen icke är en hänvändelse till Gud i bön, synes det icke vara oformligt eller oriktigt att avsluta med formeln: I Guds, Faderns, Sonens och den Helige Andes namn.

Alldeles som vid dop, nattvard, vigsel, begravning, uppläsandet av en bibeltext o. s. v. det är vanligt att begynna med: I Guds, Faderns, Sonens och den Helige Andes namn, och därvid betrakta denna formel som ett på sitt sätt fristående moment, i vilket den förestående gärningen inviges, så kan ock välsignelsehandlingen avslutas med samma formel. Och detta så mycket mer, som vi då välsigna å Herrens vägnar. I varje fall betraktas även då orden: I Guds, Faderns, Sonens och den Helige Andes namn som ett från välsignelsen fristående moment, i vilket handlingen avslutas.

Beaktansvärt i den aronska välsignelsen är också detta: När I välsignen Israels barn, så säg till *dem:* Herren välsigne *dig* o. s. v. Prästerna skulle uttala välsignelsen över var och en personligen, då de välsignade folket. Då vi i en menighet uttala välsignelsen, säga vi däremot: Herren välsigne *eder* o. s. v. eller Herren välsigne *oss* o. s. v.

Komme ditt rike.

Luk. 11: 2.

Denna bön, som många gånger uppstigit till Gud i himmelen, är särskilt beaktansvärd i denna stormiga tid, då hedningar larma och riken vackla.

Guds stora frälsningsplan kunde icke göras om intet, fastän vingårdsmännen dräpte arvingen i hopp att därigenom få äganderätten till vingården. Fadern uppväckte sin Son, vilken därigenom blev döden ett gift och dödsriket en plåga. Från sin upphöjda ställning i det himmelska har han sänt en hjälpare, den helige Ande, som är verksam i församlingen. Han arbetar och är verksam där för att genom den samma förbereda det rike, varom vi bedja i den andra bönen. Detta rike, som består av frid och fröjd i helig Ande, är icke avsett blott för Israel, utan för alla, som frukta Gud och öva rättfärdighet, utan avseende på vilken nation de tillhöra.

Av jordens stoft har Gud kunnat skapa en avbild av sig själv. Och med den bilden — människan — såsom verktyg eller medel skall han upprätta sitt rike på jorden. Vi vänta bättre tider och bättre levnadsförhållanden. Lagar stiftas och förslag till sociala reformer utarbetas och diskuteras. Men genom allt detta kan målet icke uppnås. Så länge trädet är ont, förbliver frukten ond. Törne bär icke vindruvor, och tistel bär icke fikon. Men låt kristendomens ljus — lysande och värmande — genomtränga människoanden, då framväxa andens frukter. Och av friden i hjärtat kommer frid i hemmet, och genom friden i hemmet kommer friden i samhället.

Världsliga riken styras och regeras likväl icke i den ande, att de helt kunna uppgå i Guds rike. Men i den mån, som de upprätthålla en god ordning, förbereda de väg för evangelium. I denna tid är det av stor vikt att vara vaken och bedjande, så att då Människosonen kommer i sitt majestät, åtföljd av änglaskaran, vi icke må likna de dåraktiga jungfrurna. *And. Bergfors.*